

тъй и не свари; а по-сетия ридъ
се пос не падна — и си го преглътна.

Прииждатъ ето вече на пазаръ
отъ туль отъ тамъ: разочорлена жена,
слуга, слугинче, пощенския старъ
разсилитъ, — ей натруфена една
госпожа. . . Глъчъ и аржа се подхвана.

„Тукъ, момче, тукъ!“ „Донати, заривають!“
„Ея креставички, — шестъ за вель пари!“
„Чуй! Осемъ бие гривенна сикоть. . .“
„Маса! Ти дѣто иснаишь, отбери —
пишманъ ще става който си не дземе!“

И пазарътъ се почна оживитъ.
Глъчъ, крипирин. . . А първа въ фотофчи,
съ торба презъ кръста тълна съ древь отъ лентъ,
излиза отъ дюкияна си. Дрънчи
созавна вътре и разбоя трика.

Въ ковачницата, тамъ откъдъ, пукти
духало; тълъ, подземель съващъ, заужъ
се чуй, земльини и пакъ избуати,
задреплетатъ единъ презъ другъ чунъ
и искри рой на пътя чакъ изхвъркватъ.

Презъ улицата, хо, тамъ горе чакъ,
ахирени се урнаха деца;
отвори се прозорещъ — нѣкой знайтъ
съ ръка нѣтъ права, ала те, деца
ковърнали, натагытъ пакъ си тичать: —

къмъ чучура со стонни тичать те. . .
На водопой полена нѣтъ повель,
аргати въ крета. Сгърбена мезе
сприша тамъ презъ порти. И подвель
мгарето си, нѣине се млезира.

Но врьска въ се навалени, насамъ
една, натагытъ други — изведгытъ,
нѣто по знакъ. Ей тукъ-тамъ единъ